

er, ved Højres Forslag, og jeg kan sige, at det er rigtig, thi Paragraffen vil blive bedre end Ministerens, men jeg haaber uantagelig for det øvrige Ting, og som jeg for øvrigt hørte fra den ærede Ordfører for Mindretallet, er den maaste og saa til Slutning uantagelig for den Del af Tinget, for hvilken Mindretallet er Repræsentant. Den ærede Ordfører for Mindretallet, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgfreds (Goldh) udtalte sig meget parlamentarisk her. Han sagde: Vi ere et Regeringsparti; i saadanne Spørgsmaal vige vi ikke, undtagen naar de enkelte Sager nærmere kunne begrundes, bort fra den af Regeringen afstutne Vej. Det bliver Regeringens Sag ifølge dens politiske Stilling efter Forholdene at sige, hvor vidt den kan gaa i Indvømmelser, og saa følge vi den selvfølgelig. Det er mig altid en sand Fryd at høre saadanne klare parlamentariske Tanter udtalte her i den forunderlige Forvirring, som det forekommer mig, at vi ellers leve i. Jeg haaber, at vi, jeg og mine nærmeste Venner, her i samme Tankegang kunne begrunde vor Opposition mod Ministeriet; dog tage vi selvfølgelig ikke, hvad vi kunne faa, men kunne de Herrer faa Ministeriet til i politisk Henseende at gaa over paa et Standpunkt, vi billige i saglig Forhandling, tage vi det, men skrive de det som et A, hvortil de Herrer sige B paa en anden Ved, saa have de selvfølgelig vor Modstand i samme Grad som deres medforbundne. Et Mindretal har stillet et Forslag under Nr. 55. Jeg er ikke tilfreds med det Forslag. Derimod erkjender jeg fuldt ud det uberettigede i de Indvendinger eller Behrejdelse, der ere gjorte det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (P. Holm) og de øvrige Medlemmer for, at de overhovedet stille Forslag her, naar de ere imod hele den Tankegang, hvorpaa det ærede Flertal staar her i denne Sag, thi det er jo klart og tydeligt udtalt af Ordføreren for dette Mindretal, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds, at de ere imod dette, men da det dog kan blive vedtaget, ere de under disse Omstændigheder tvungne til at stille et Endringsforslag som gør det bedre og det hænder jo overordenlig ofte i det parlamentariske Liv, at naar man ser, at man skal ind paa en Vej, som man ikke billiger, søger man at slippe saa billigt som muligt og stiller derfor Underændringsforslag til hvad man ikke billiger. Naar det er udtalt saa klart af vedkommende Ordfører, at saaledes stilles Forslaget saa er det Godtælsindvendinger at spørge: hvorfor stiller man Forslaget, hvorfor vil man det og det? Det forekommer mig, at det er ingen saglig

Forhandling og gaar ikke i Retning af Arbejdspolitik, men er noget ganske andet. Jeg forstaar godt Stillingen og billiger fuldstændig, at Mindretallet, som Forholdene ere, søger at bøde paa Stillingen saa godt, som det kan. Der er et Punkt i Mindretallets Forslag, hvori jeg ikke kan være ganske enig med Dem, og jeg skal sige hvorfor, men jeg stemmer for Forslaget. Det sidste Punktum i Forslaget lyder saaledes: "Det er alene af de paagældende Personers Forsørgelseskommune, at Understøttelse af denne Art kan begæres". Det hentyder noget paa, at vedkommende 60aarige skulde flyttes til sin Forsørgelseskommune, forinden han fik denne Raade. Understøttelsen burde naturligvis begæres af den Kommune, der afholder Udgiften, og jeg skal siden omtale Refusjonen fra Forsørgelseskommunen til Opholds-kommunen. Her er hentydet til, at de skulle flyttes fra deres Opholds-kommune, og det finder jeg ubilligt. Dernæst er der ikke nogen Bestemmelse om, hvorvidt disse 60aarige — jeg gaar i Djebliffet bort fra den Strid, der er ført om selve Formen af § 64 — kunne erhverve borgerlige Rettigheder ved at træde ind under dette. Mig forekommer det, at der burde staa trods Spørgsmaalet om Eftergivelse af Fattighjælp, at naar de have opnaaet deres 60de Aar, have de — det følger af de ærede Medlemmers Standpunkt — trods alt, hvad der er gaaet forud, i hvilket Forhold de end før have staaet til Fattigvæsenet, de samme borgerlige Rettigheder, som enhver anden. For at komme ind under denne særegne Forsørgelsesmaade, som dog ikke er saa meget særegen, maa de ikke ved Dom være fundne skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Det staar i alle Forslagene, og saa i Flertallets. Jeg er bange for, at man ikke nok har overvejet, hvad det egenlig vil sige. Begrebet at findes skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, er høist forfælsket. Jeg kender et Tilfælde, og der er mange af den Slags, hvor hæderlige Mænd i en Kommune, de mest ansete Mænd i Kommunen, havde indgivet et Bønnskrift til Hans Majestæt om at blive fri for en Præst, som ikke passede for dem. Bønnskriftet var ikke saa heldig afsluttet som ønskeligt var. Det kunde ved en kyndigere Ven have været affattet meget stærkere, uden at man i mindste Maade kunde have rørt det, men nok er det, de bleve anklagede og idømte nogle Bøder. Der hengik en halv Snæs Aar, i hvilke de paagældende sad i Sogneraadet, i Amtsraadet og deltog som højsbestfattede i Valg til Landstinget, og der var ikke Tale om, at de skulde have gjort sig skyldige i nogen vanærende Hand-